

Benő Attila

(Forgószínpad)

*Rozsdabarna hópelyhek szállnak az égre.
A rézvörös érmék elgurultak.
Arcodnak feszül a téli szelek éle.
Léptek nyoma: vélt iránya a múltnak.*

*Újra egy másik valót játszik az elme.
Szemed előtt, amit az idő elcsent.
Fejed fölötti köd-glória: a lenne,
érmékre váltott lét hidegen cseng.*

*Teszte-veszte megnyúlt árnyékok peremén.
Ismételt napok és a mindig más.
Koldusod, rajtad élősködő a remény.
Elgurult kacatok: eszme, imázs.*

*Üres zsebeidet megtölti az évszak
gallyal, jégcsappal, foggal és körömmel.
Már rég nem számít, merre van dél és észak.
Arctalan táj: a te utad jöjjön el.*

(Mire jó egy balta?)

Berszán Istvánnak
terepgyakorlatra

*Ha az élet tapintva, bőrödet megkarcolja,
jelsort sebezhetsz vele egy kiszemelt fára,
kezeddél a célirányos mozgást gyakorolva.*

*Nyelébe ábrákat véshetsz, elme forgácsokat,
vagy viheted idegen terepre, kézben tartva,
míg tekinteted új látványok között válogat.*

*Két mérföld után hozzád szelídülhet a balta,
mintha valamilyen végtagod volna,
és megdöbbenél, hogyha hirtelen elmaradna.*

*Baltád élén a hasogató idő áthevül,
ha lendületed halkul, megtorpan indulatod,
és ráhangolódsz ütésre, csapásra belül.*

*Tekintheted fegyvernek, bálványnak, őrző árnyak.
Acélfokát, ha fényes, tükrörnek használhatod,
hiszen a te szemekkel néz rád, mint minden tárgyad.*